

4 første Tjenestear i Linien kun indkalbes i Krigstid og forsaavidt de kunne finde Anvendelse som Præster ved Hæren eller Søværnet."

Til § 39.

I 2det Stykke 1ste Linie tilføies efter "De": "i § 38 sidste Stykke omhandlede Børnepligtige saavel som de".

Af Liebe, Krieger, Madvig, Magius, Moltke-Bregentved og Ploug:

Til § 2 føies som andet Stykke:

De, der modtage Præstevielser i den danske Folketulle eller ansættes som Geistlige ved et af de af Staten anerkjendte Religionsfællesskaber, fritages for den Børnepligt, der ved Præstevielser eller Ansættelsen endnu maatte paahvile dem, saafremt Kongen ved Anordning fastsætter, at saadan Præstevielser eller Ansættelse ikke maa finde Sted, førend Vedkommende, hvis han er tjenestedygtig, har fyldestgjort sin Børnepligt i 4 Aar.

Formanden: Efter Bessaffenheden af de fremkomne Vædringsforslag mener jeg at kunne sætte samtlige Lovforslagets Paragrafer tilligemed de stillede Vædringsforslag under Forhandling under Cet. Disse ere saaledes under Forhandling.

Juslitsministeren: Det høje Thing vil see, at jeg ved mit Vædringsforslag har søgt at bringe Lovudkastet tilbage til den samme Stilling, hvori det var, da det af Regjeringen blev bragt ind i Folkethinget. Jeg har allerede tidligere, navnlig i det andet Thing, havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa Regjeringens Opfattelse af den Sag, hvorom det her dreier sig, nemlig de Geistliges Stilling ligeoverfor Børnepligten. Jeg har sagt der ligesom her — og jeg har ikke hørt det modsige — at de Geistlige som saadanne selvfølgelig ikke kunne fordrø nogen Fritagelse for Opfyldelsen af den Børnepligt, som paahviler dem saavel som alle andre Statsborgere; men jeg har paa den anden Side ogsaa fremhævet, og jeg skal gjentage det her,

at Regjeringen efter sin Opfattelse af samtlige Forhold ikke kunde ansee det forsvarligt ikke at lempe Børnepligtens Opfyldelse for dem, der allerede ere traadte ind i den geistlige Stand saaledes, at de ikke skulle være udsatte for, efter at være ansatte i geistlig Virksomhed, atter at blive kaldte ind i Combatanternes Rækker og blive undergivne den Behandling, som den menige Soldat efter Forholdets Natur maa underkaste sig. Jeg mener, at paa den Maade vil Staten i Virkeligheden omtrent faae al den Gavn, den kan, af de Mænds Aabenbarhed, der agte at hellige sig til den geistlige Stand. De 4 første Aar af Børnepligtperioden ere jo nemlig aabenbart den Alder, hvori en Mand er bedst skicket til at opfylde en Krigers Kald; naar først Sindet og meget ofte ogsaa Legemet, under Forberedelsen til den geistlige Virksomhed og dens Udøvelse, er hvøiet i ganske andre Retninger, vil der i Reglen ikke kunne gjøres Regning paa, at en saadan Mand vil være af stor Betydning i Combatanternes Række. Jeg mener altsaa, at saaledes som Forslaget foreligger, er Statens Krav fyldestgjort. Paa den anden Side seer jeg ikke, at der paa den Maade, hvorpaa Forslaget fra Regjeringens Side er affattet, i Virkeligheden gjøres Kirken noget Afbræk. Kirkens Tærv kan under Haandhævelsen af den Ansættelse — som jeg ogsaa har udtalt som Regjeringens Ansættelse — at Ingen bør kaldes til geistlig Virksomhed, uden at han er sikret mod at komme i den ofte omtalte Stilling, meget vel varetages, saaledes som Lovudkastet foreligger fra Regjeringen, idet en Mand, der agter at vie sig til geistlig Virksomhed, vil kunne have frigjort sig for Børnepligten og sikret sig for ikke at komme ind i de Meniges Rækker i en Alder af 26—27 Aar, og før den Tid vil der jo i Reglen ikke kunne blive Tale om at kalde ham til geistlig Virksomhed. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale Regjeringens Forslag; jeg troer, at alle praktiske Hensyn derved ville blive tilfredsstillende, og at det derved kan blive muligt at faae denne Lov ført igjennem, hvilket jo i mange Henseender er ønskeligt, blandt andet for at tilvejebringe en Dereensstemmelse mellem Børnepligtslovens Bestemmelser og den nye Hærløvs